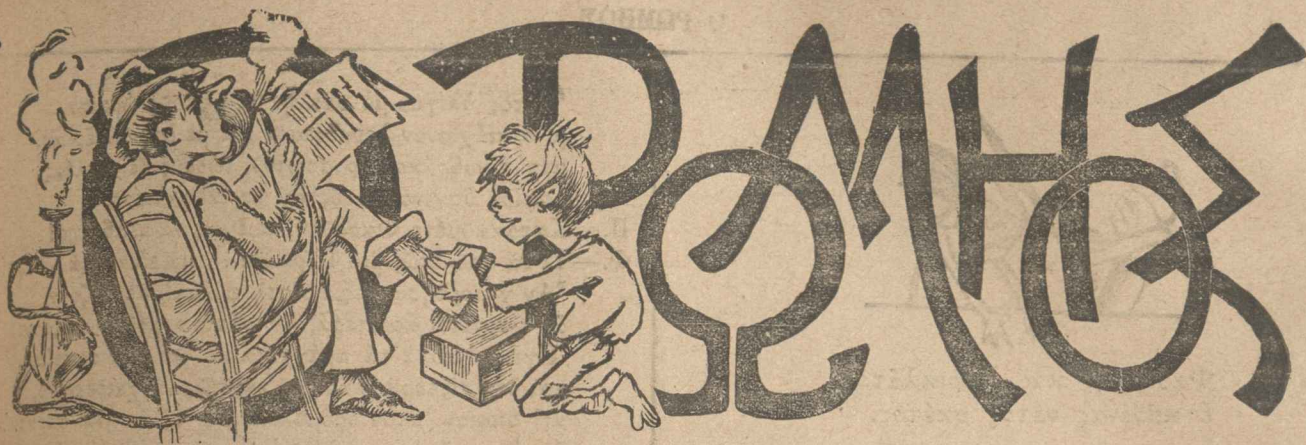

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα· πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια δεκακόσα δεγδοήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅπου ἔχω ξεπνέσει — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δρὸ τοῦ Νοεμβρίου
καὶ ἀρχὴ τοῦ κρύου.

Ποῦντος ἐννενηντα τρία,
κι' ὅλα φαίνονται σὰν κρύα

Συνδιάσκεψις ὅτῃν Πόλι,
κι' ὁ Σαῖδ κι' οἱ πρέσβεις ὅλοι.

Καὶ εἶπε ὁ Σαῖδ πασᾶς τοιαῦτα εἰς τοὺς ἄλλους:
«Τὸ status quo γνωρίζετε εἰς ποῖαν θέσιν εἶναι. . .
οἱ Σέρβοι ἐτοιμάζονται μ' ἐξοπλισμούς μεγάλους
καὶ φαίνεται τὸν πόλεμον πῶς θέλουν κι' αἱ Ἀθῆναι.
Ὁ δὲ Πετρώφ κι' ὁ Τσιμακώφ ἐπέταξαν τὸ φέσι,
κι' αὐτὸ τὸ νέον κίνημα ποσῶς δὲν μᾶς ἀρέσει.

«Ὡς πρὸς τὴν θέσιν, κύριε, τῆς γείτονος Σερβίας,
γνωρίζομεν πῶς κἀθεταὶ ὅτῃν Νύσσαν ὁ Μιλάνος
καὶ θέλει τὸ Βιδίνιον μετὰ μεγάλης βίας,
χωρὶς ποτὲ νὰ ἐρωτᾷ τί λέγει κι' ὁ Σουλτάνος.
Πρὸς τὸν Σουλτάνον φέρεται μὲ ἀνωτέρου ὕψος,
κι' ἀπὲρ νὰ κύπτῃ ταπεινῶς, γυμνὸν μᾶς δείχνει ξίφος.

«Πλὴν κι' ἐξ Ἑλλάδος ἔχομεν δεινὰς πληροφορίας. . .
στρατὸς κατέχει τὴν γραμμὴν τῆς μεθορίου ζώνης,
καὶ, ὡς μακθάνω, κατ' αὐτὰς ὅτῃν δῆμον Κυνουρίας
ἀνεκλήροχθι δῆμαρχος ὁ κύριος Κορδόνης.
Καὶ συζητοῦν περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν βουλὴν ἀκόμα
πορὶ ἐκ τῶν δύο ἄραγε ὑποστηρίξει κόμμα.

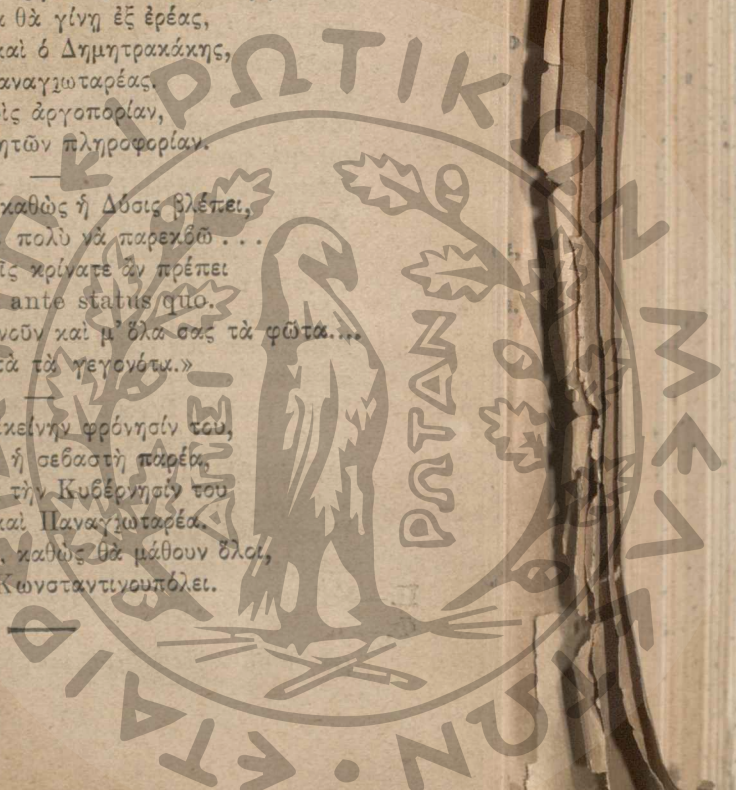
«Ἀνίκει ὅτῃν Κυβέρνησιν! ὑποστηρίζουν τόσοι. . .
εἰς τὴν Ἀντιπολίτευσιν! ὑποστηρίζουν ἄλλοι. . .
ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ καὶ νὰ τὸ βεβαιώσῃ,
καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ βουλὴ σπουδῶς ἀμφιβάλλει.
Λοιπὸν ἐτηλεγράφησα κι' ἐγὼ εἰς Κυνουρίαν,
περὶ Κορδόνῃ θετικὴν ζητῶν πληροφορίαν.

«Ἀλλὰ καὶ νομοσχέδιον σπουδαῖον συζητεῖται,
τὸ περὶ συντηρήσεως ἐνὸς φροντιστηρίου,
ὑπερ δαπάναις ἀρχοντος Πετρίτση συντηρεῖται,
μὲ χρήματα δημόσια τῆς κώμης Ληξουρίου.
Καθ' ἃς δ' ἐσχάτως ἔλαβη εἰδήσεις νεωτέρας,
τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ δὲν ἔφθασε εἰς πέρας.

«Ἐκτὸς δὲ τούτου πόλεμον ζητεῖ κι' ὁ Ρεβελάκης,
καὶ τοῦ στρατοῦ τὸ ἔνδυμα θὰ γίνῃ ἐξ ἐρέας,
καὶ ὅπως μᾶς παρέστησε καὶ ὁ Δημητρακάκης,
κάποιον λοχίαν ἔδειρε ὁ Παναγιωταρέας.
Ὅθεν ἀμέσως ἔγραψα χωρὶς ἀργοπορίαν,
αὐθεντικὴν καὶ εἰς αὐτὸν ζητῶν πληροφορίαν.

«Λοιπὸν μυρίζῃ πόλεμος, καθὼς ἡ Δύσις βλέπει,
χωρὶς κι' εἰς ἄλλα ὑποπτα πολὺ νὰ παρεχθῇ. . .
καὶ τώρα πλέον, κύριοι, σεῖς κρίνατε ἂν πρέπει
νὰ ἐπανέλθῃ, ὅπως πρὶν τὸ ante status quo.
Σκεφθῆτε μ' ὅλον σας τὸν νοῦν καὶ μ' ὅλα σας τὰ φῶτα. . .
δὲν εἶναι παιξε γέλασε αὐτὰ τὰ γεγονότα.»

Εἶπεν αὐτὰ μὲ τὴν ὀρθὴν ἐκείνην φρόνησιν τοῦ,
κι' ἐτρόμαξε τῶν πρέσβεων ἡ σεβαστὴ παρέα,
καὶ ὁ καθένας ἔγραψε πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ
περὶ Κορδόνῃ, Ληξουρίου καὶ Παναγιωταρέας.
Τοιαύτην ἔσχον τὴν ἀρχήν, καθὼς θὰ μάθουν ὅλοι,
τὰ τῆς Συνδιασκέψεως ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπὸν τὰ ξέρεις... μ' ἐπίασαν...

Π.—Τί σ' ἐπίασαν;

Φ.—Δὲν τὸ πιστεύω... Φαντάρο.

Π.—Μ' ἐπίασαν σοὺ λέω, μίο κάρο.

Καθὼς εἰς πρόδατον ἀγνὸν δρυμὶ λυσώδης λύκος,
τοιουτοτρόπως ὤρμησε σ' ἐμὲ ὁ Μαθαρίκος,
κι' εἰς τὸν στρατῶνα παρευθὺς μ' ἐπῆγε ἄρον ἄρον,
καὶ θέλοντα μὴ θέλοντα μ' ἐδάπτισαν φαντάρων.

Ἐπρὸς ποιεῖται κατ' ἀρχὰς νὰ κάμω τὸν σακάτη,
κι' εὐθὺς εἰς τὴν ἐπιτροπὴν μὲ πᾶν τὴν ἀνωτάτη.
Γδύσου, μοῦ λένε... γδύνομαι καὶ γίνομαι τσιτσιδὶ...

εἰς ἱατρὸς προσέρχεται τὸ σῶμα μου νὰ ἴδῃ,
καὶ ἀρχίσει ἀπάνω μου νὰ κἀνὴ νεκροφίαν,
ἐνθ' ἐγὼ ἐφώναζα πῶς πάσχω ἐκλαμψίαν.

Μὲ πασπατεύει ἀπ' ἐμπρὸς καθὼς καὶ ἀπ' ὀπίσω,
κι' ὀλίγου δεῖν ἐξ ἐντροπῆς νὰ ξεροκοκινίσω
ἐνθ' εἰς τὸ στήθος μου μὲ δύναμιν ἐκτύπη,
τάπειθυσμένον ἐντερον κυττάζετε, τοῦ εἶπα,

διότι πᾶσχει πρὸ πολλοῦ καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ τρέξω,
ἀλλ' ὁ γιαντὴς ἐκόνταψε νὰ μὲ πετάξῃ ἔξω.

Ἀρχίζω τὸν κωφάλαλον ἵστους ἱατροὺς νὰ κἀνω...
μοῦ ὀμιλοῦν, μὰ δὲν ἔμειν καὶ δὲν καταλαμβάνω...

πλὴν νὰ σοὶ! ἕνας ἔξαφνα μοῦ δίνει μὴ ἴσῃ μούρη,
κι' ἀρχίζω τότε τῆς φωνῆς σὺν ἔστρωτο γαῖδουρι.
Κἀνω καὶ ἴλιγο τὸν κουτσὸ καὶ πᾶσα κουτσα, κούτσα,
μὰ μ' ἕνα τενεκὲ νερό μὲ κἀνει ἕνας λούτσα,

καὶ τότε μὲ τὰ τέσσαρα τὸ βάζω ἵσῃ τρεχάλα,
καὶ τρέχω σὺν μανικὸς ἵσῃ ἱατρῶν τὴν σάλα.

Κἀνω καὶ ἴλιγο τὸν στραχδὸ... ἀλλὰ μακρὴν μου στέκει
ἕνας σπουδαῖος ἱατρὸς μὲ δίκανο τουφέκι,
καὶ σημαδεύει, Περικλῆ, σὺν στήθος μου ἀπάνω...

τότε τὴν στραβομάρα μου γιὰ μὴ σιγμὴ ξεκἀνω,
καὶ «μή, φωνάζω, πρὸς Θεοῦ, ὦ! μή, γιὰ τὴν πατρίδα...»
βλέπω, τοὺς λέγω, ἱατροί, μὲ μάτια σὺν γαρίδα...

Ἀκόμη διερχόμεθα εἰρηνικὰς ἡμέρας,
ἀκόμ' ἢ Συνδιάσκεψις δὲν ἔφθασε εἰς πέρας,
τὸ στάτους κὼδ, σὰς βεβαιῶ, ἀκόμη θὰ βραδύνη,

κι' ὁ πόλεμος, μοῦ φαίνεται, τὴν ἀνοίξει θὰ γίνη.
Λοιπὸν καὶ σεις ἐλεύθερον ἀφήστε με ὡς τότε,
ἀν ἦσθε ὄντως ἱατροί, ἀν ἦσθε πατριῶται.

Ἐχω γυναῖκα ἑγγαμὸν, καὶ δὴ ἐγκυμονοῦσαν,
κι' ἀν τὴν ἐδὲλπατε καὶ σεις ἀντίκρου σὰς παροῦσαν,
δὲν ἀμφιδέλλω, κύριοι, πῶς θὰ ἐσυγκινεῖσθε,

καὶ πρὸς ἐμὲ φιλόφρονες καὶ οἰκτιρμονες θὰ εἴσθε.
Εἶπον αὐτά, καὶ μ' ἀρχίσαν ἀμέσως ἵστους γιαντάρους,
καὶ σὺν στρατῶνα μ' ἔστειλαν μὲ ἄλλους φουκαράδες.

Π.—Καὶ πούναί, βρέ, τὰ ρούχα σου;
Φ.—Δὲν μ' ἐντυσαν ἀκόμη,
μὰ θὰ μὲ ντύσουν ἰγρήγορα, θαρρῶ, οἱ περιδρόμοι.

Ἐντὸς ὀλίγου μὲ στολὴν θὰ μὲ ἴδῃς ὠραῖαν,
μ' ἀμπέχωνον λευκόφαιον καὶ μὲ ὀρφήν ἑρέαν,
μετ' ἐσωδράκου κροσσιστοῦ, ἰώδους δὲ σκελῆς,
λοφίου ὑσγινόδαφους καὶ περιεφαλαίας.

Π.—Κατακαυμένη Φασουλῆ, τί ἔχεις νὰ τραβήξῃς!

Φ.—Τί νὰ σοὺ πῶ, βρέ Περικλῆ... μὰ εἶναι γιὰ νὰ φρεῖς!

Ἄν χαιρετήσω δεξιὰ, ἵσῃ φυλακῇ μὲ βάζουν,
ἀν χαιρετῶ ἀριστερά, «ἀ ρέστο» μοῦ φωνάζουν.

Ἐγὼ μ' αὐτὰ τὰ πράγματα κοντεύω νὰ σαστίσω,
καὶ δὲν εἰσεύρω ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς νὰ χαιρετήσω,
κι' ὅποιον σὺν δρόμῳ ἀπαντῶ, κι' ἀν ἦναι στρατῶτης,

ἢ πένης, ἢ ἀμαρτωλός, ἢ Περουσσὸν ἱππότης,
τὸν χαιρετῶ, βρέ Περικλῆ, καὶ μὲ τὰ δρό μου χέρι,
γιὰ νὰ μὴν ἔχω ὑστερα φωναῖς καὶ νταραβέρια.

Καὶ ποῦ ν' ἀκούσης τοῦ στρατοῦ τὸν λυσσάλεον νόμον...
τὰ κακαρόνεις, φίλε μου, μὲ φρίκην καὶ μὲ τρέμον,
γιὰ κἀθε τι ἀμάρτημα ἢ πταίσμα, Περικλέτο,

σὲ περιμένει θάνατος καὶ ἔξαφνικὸ μουσκέτο.
Ἄν κλέψῃς τοῦ πλησίον σου τὴν κἀπα ἢ τὸ πέδι,
ἀν τύχῃ καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ ὀλίγον νὰ σ' ἀρέσῃ,

τὸ ὑποζύγιον αὐτοῦ, ὁ σῖκος καὶ ἡ παιδική,
ἀμέσως μαῦρος θάνατος, βρέ Περικλῆ, σ' ἀφίρνει.
Ἐδῶ δὲν ἔχει ἔλεος, ὁ θάνατος γιὰ ὅλα,

καὶ μόνο ποῦ δὲν κόβεται ποτὲ ἵσῃν καρμανθῆλα.
Π.—Κι' ἐμαθεὶς τὰ γυμνάσια;
Φ.—

Τί συμφορὰ θὰ πᾶν!
ἀκόμη τὴ μεταβολὴ δὲν ἔμπορεσα νὰ μάθω...
κι' εἶναι τὸ μόνο, Περικλῆ, ποῦ ἤθελα νὰ νοιώσω,

γιατὶ μ' αὐτὸ σὺν πόλεμῳ ἔμπορεῖ νὰ τὴν γλυτώσω.
Μόλις ἴδῃς ἀπὸ μακρὰ τοῦφέκι πῶς ἀνοίγει,
ἀμέσως μὴ μεταβολὴ καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ

κι' ὅταν μὲ Τούρκους πολεμᾷς καὶ Τούρκους ἀντιπρὸς
εἶναι ἀνάγκη, Περικλῆ, τὰ νῶτα νὰ γυρίσῃς.

Π.—Κλείσε, δειλέ, διὰ παντὸς τὸ βρωμερὸν σου στόμα...
ἀνδρεῖαν δὲν σ' ἐνέπνευσε οὐτ' ὁ στρατὸς ἀκόμα;
Φ.—

Βρὲ πῆγανε σὺν διάλο, διὰ λόλου καραγκούνη...
θὰ στηλιθάρωσιν ἀφρευκα καὶ ἐσένα καὶ τὸν Δόνη.
Ἐγὼ δὲν εἶχα ὄρεξι φαντάρου νὰ μὲ πάρουν,

καὶ νὰ μ' ἀρχίσουν ἕνα δρό καὶ νὰ μὲ μουσκετάρουν.
Χθὲς παρ' ὀλίγον ἔλειψε γιὰ ἐλαφρὸ παιγνίδι
νὰ ταξιδεύω ἀναυλα καὶ ἐγὼ σὺν Παλαμῆδι.

Ἐνθ' ἵσῃν κοιμώμενον ἵσῃσιν καὶ ἄλλα παλληκάρια,
ἀκούμπησαν σὺν μύτη μου δρό φοδερά ποδάρια...
Πολὺ χωριάτης, κύριε, μοῦ φαίνεται πῶς εἴσθε,

καὶ σῦρετε τοὺς πόδας σας, ἐὰν εὐαρεστήσῃτε
ὅμως αὐτὸς κοντήτερα σὺν μύτη μου τὰ φέρνει...
τότε φουρκίζομαι καὶ ἐγὼ, τὸν δέρνω καὶ μὲ δέρνει,

κι' ἐγίνε τόση σύγχυσις καὶ τόση νταβατούρα,
ποῦ ὁ λοχίας καὶ τῶν δρό μᾶς ἔσπασε τὴ μούρη.
Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ, βρέ μασκαρά, γενόμενος φαντάρου,

σὲ μπαγλαρόνω σήμερα, καὶ τοῦτο μὴ πρὸς βάρους.

Τὸ ΔΕΥΤΕΡὸν αὖριον θὰ δώσω καὶ θὰ πάρῃ...
ἔχει τὸν Χόδαρτ, τὸν Ἐγζοῦπ καὶ γελιογραφίαν,
θὰ ἔχῃ καὶ τὰς τεῖσαι τοῦ μὲ πνεῦμα καὶ μὲ χάρη,
καὶ τοῦ φιλάτου Φασουλῆ ἐπιστολογραφίαν.

Ὁ καλλιτέχνης Λεκατοῦς ἐν μέσῳ τῶν σάλων
θὰ δώσῃ παραστάσεων μαγευτικῶν σειρὰν
στοῦ Μπουκουρη τὸ θέατρον μὲ θέασις μεγάλαν,
κι' ἀρχίζει μὲ τὸν Σέυλιν, Ἐδρατον μασκαρᾶν.

Σεμετέλος ὁ καθηγητὴς
καὶ χωροφύλαξ σταυρωτῆς.

Σ.—Μὴ μὲ τραβάτε, κύριε...

Χ.—Βρὲ ἀντε τώρα σῦρε,

κι' ἐσένα, κακοροῖζικε, τὸ σχέδιο σ' ἐπῆρε.

Σ.—Δὲν εἰμ' ἐγὼ, σὰς βεβαιῶ, ἐκεῖνος ποῦ ζητεῖτε,

κι' ἀδίκως ἐπιτίθεσθε καὶ μὲ κακοποιεῖτε.

Χ.—Ἐρῶ καθυστερούμενος πῶς εἰσι τοῦ δροῦντα,

καὶ εἰς τὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὅσο καὶ ἀν θέλῃς βρόντα.

Σ.—Ὅρμιζομαι εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τῆς Στυγὸς τὸ ρεῦμα

πῶς ὁ Σουρῆς ὁ μασκαρᾶς σὰς εἶπ' αὐτὸ τὸ ψεῦμα.

Ἐγὼ δὲν εἰμ' ἐπίστρατος, οὐτ' Ἀθηνῶν δημότης,

καὶ οὐτε κλήρου ἑλαχον ποτὲ ὡς στρατιώτης.

Ἐγὼ πρὸ χρόνων ἀρκετῶν τὰ γράμματα διδάσκω,

μ' αὐτὰ ὡς τώρα ἔζησα καὶ μὲ αὐτὰ γηράσκω.

Συνέγραψα καὶ μουσικὴν καὶ κριτικὴν συνάμα,

τῆς Ἀντιγόνης μελετῶ ἀνέκαθεν τὸ δράμα,

καὶ νὰ σκόλια ζητῶ εἰς τοῦτο ν' ἀνιχνεύσω,

κι' ἀκόμη δὲν ἠδύχησα νὰ τὰ δημοσιεύω.

Ἐχω μανὴν μὲ ρυθμούς, μὲ μέτρα καὶ μὲ ἵχους,

καὶ ἴσως θὰ εἰσεύρετε τὸ μπουρίσι καὶ τὸ μούρισι,

κι' εἰς ταῦτα πρόσθε, κύριε, ἀκόμη τὸ σεκούρισι.

Σ.—Βρὲ ἀπ' αὐτὰ ὅπου μοῦ λές ταῦτά μου δὲν ἰδρῶναι

καὶ πῆγανε σὺν διάλο καὶ σὺ καὶ ἡ Ἀντιγόνη.

Σ.—Ἐὰς λέγω, φίλων βέλτιστε, πῶς εἰμ' ἐξήντα χρόνων,

καὶ τοῦτο σὰς τὸ βεβαιῶ μὲ ὅλον μου τὸν πόνον.

Χ.—Μωρὲ παιανὸς τὰ λές αὐτά;... ἐσὺ δὲν ἔχεις τρίχα.

Σ.—Παπα!... τοιαύτην, κύριε, οὐδέποτε δὲν εἶχα...

καὶ δριλίζομαι σὺν Σαφικὸν καὶ τὸν τροχαῖον στίχον
πῶς ἦμουν πάντοτε Σπανός ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων.

Ἐσχάτως δέ, ὡς ἐμαθα μετὰ χάρας ἐξάλλου,

ἀνεκαλύφθη ἀλοιφή ὑπὸ σοφοῦ μεγάλου,

δι' ἧς ὁ ἀλειφόμενος καὶ ἀπαῖς τῆς ἡμέρας

ἀμέσως τρίχας ἀποκτᾷ ἐξ ὅλων στυλποτέρως.

Στοῦ Ὀλυμπίου τὸ γνωστὸν πωλεῖται Φαρμακείον,

παρήγορος εἰς τῶν Σπανῶν τὸ ἄτριχον σαρκίον

ἐκ ταύτης δὲ προτίθεμαι ὀλίγην ν' ἀγοράσω,

καὶ ἴσως πλέον δι' αὐτῆς τὴν φύσιν μου θαμῶσω,

καὶ λυτρωθῶ διὰ παντὸς ἀπὸ παραγωγιστεῖς,

καταδιώξεις συνεχεῖς καὶ φόβους καὶ συγχύσεις.

Χ.—Βρὲ ἀπ' αὐτὰ ποῦ μοῦ ψάλες χαμπάρι δὲν ἐπῆρα,

καὶ βλέπω, πατριώτη μου, πῶς μοῦ τὰ φέρνεις γύρα.

Σ.—Ἐχετε λάθος, κύριε, καὶ θὰ σὰς καταγγείλω.

Χ.—Βρὲ ἀντε τράβα γρήγορα, γιὰ νὰ μὴ φᾶς καὶ ἔδλο.

Σ.—Τὸν σεβαστὸν διδάσκαλον μὴ σπρώχνετε ἀγροίκως.

Χ.—Νὰ σὲ συλλάβω γρήγορα, μοῦ εἶπ' ὁ Μαθαρίκος.

Σ.—Ἀφήσατέ με πρὸς θεῶν!...

Χ.—Θὰ σεβρῇ καμμιὰ φάπα.

Σ.—Συλλάβετε τοὐλάχιστον καὶ τὸν ἐταῖρον Λάπα.

Χ.—Μὴ μοῦ συγχύσῃς γι' αὐτό... καὶ ὁ Λάπας ποῦ θὰ πάγῃ;

καὶ αὐτὸν θὰ τὸν συλλάβωμε, ἀλλὰ μὲ τὸ κολάει.

Ἐ! τράβα... ἐν ὄνματι σὲ προσκαλῶ τοῦ νόμου...

Σ.—Ὁ Ἀπολλών, υἱὲ Διὸς, Λητοῦς τε καλλιχέμον,

ὃς Χρῶσιν ἀμφιθέβηκας, Τενέδοιό τ' ἀνάσσει,

οὐ σῶσε ἀτυχὴ Σπανὸν σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις.

Ὁ Φασουλῆς με πόζα δυνατῇ
ὅτ' ὁ νέο τῆς Τουρκίας πρεσβευτῇ.

Ἐπῆγε καὶ ὁ Φασουλῆς μονάχος του νὰ εὕρῃ
τὸν νέον πρέσβυν τοῦ Χαμίτ, χωρὶς νὰ τὸν εἰξεύρῃ·
ὁ πρέσβυς εἶχε δυνατὸ ἀκόμη μαχμουρλοῦκι,
καὶ σταυροπόδι ὅτ' ὁ σοφᾶ ἐκάπνιζε τσιμποῦκι.
Ὁ Φασουλῆς με τεμενᾶ τοῦ φίλησε τὸ χέρι,
κι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀρχισέ με τόνον νὰ προφέρῃ:

«Ἀγκιᾶχ ἐφέντημ, πρεσβευτὰ τοῦ κραταιοῦ Σουλτάνου,
ἀσπάζομαι τὸ χέρι σου καθὼς καὶ τὸ ποδάρι...
δέξου ὀλίγους ἀσπασμοὺς κι' ἐμοῦ τοῦ λαοπλάνου,
καὶ κάμε μου, ἂν ἀγαπᾷς, ἐφέντημ μου, τὴ χάρι
νὰ με ἀκούσης ἡσυχὰ καὶ λέξι νὰ μὴ χάσης,
καὶ οὔτε τὸ τσιμποῦκι σου ὅτ' ἡ ρίχη μου νὰ σπάσης.

«Ὁ τῶν Ἑλλήνων βασιλεὺς, μετὰ χαρᾶς μανθάνω,
ὅτι σᾶς ἔκαμε προχθὲς μεγάλα κοπλιμένα,
πῶς ἔστειλε προσκυνησμοὺς με σᾶς εἰς τὸν Σουλτάνο,
κι' οἱ δὲ μὰζι ἀνοίξατε γλυκεῖα γλυκεῖα κουδέντα.
Εὐθὺς ἐλημονήσατε τὰς ἐχθρας καὶ κακίας,
καὶ τοὺς δεσμοὺς ἐσφίξατε Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας.

«Ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἐπιθυμῶ μὰζι με τὴν Τουρκίαν
νὰ ζοῦν οἱ φίλοι Ἑλληνες σφιγκτικῶς συνδεδεμένοι
ὥς δύο γείτονες καλοὶ χωρὶς φιλονεικίαν,
καὶ νᾶναι πάντα ὅτ' ὁ φτερό κι' οἱ δὲ ἀρματωμένοι.
Εἶθε, Ἀγκιᾶχ ἐφέντημ μου, νὰ ἦναι πάντα φίλοι
ὁ σεβαστός μου κύριος καὶ ἡ Ψηλὴ σας Πύλη.

«Εἶθε οἱ Τοῦρκοι κι' Ἑλληνες πολέμους νὰ μὴ θέλουν,
εἶθε νὰ παύσουν τὰς σκηναὶς ἐρίδων ἀνηκούστων,
καὶ εἶθε ὡς τεκμήριον ἀγάπης ν' ἀποστέλλουν
εἰς τὴν μεθόριον γραμμὴν κι' οἱ δύο τοὺς στρατοὺς των.
Εἶθε ἡμέρα γιὰ τοὺς δὲ εἰρήνης ν' ἀνατελῇ,
καὶ κάποτε νὰ σπάζωμε τὰ μοῦτρα μας σὰν φίλοι.

«Εἶθε οἱ Τοῦρκοι με Ρωμηοὺς νὰ τρῶν ψωμί κι' ἄλατι,
εἶθε νὰ μὴ τρωγώμεθα ὅτ' ἀναμεταξύ,
εἶθε καὶ σεῖς νὰ θγάξετε τᾶριστέρο μας μάτι,
εἶθε κι' ἐμεῖς νὰ βγάζωμε τῶν Τούρκων τὸ δεξί.
Εἶθε νὰ ἔχωμεν κι' οἱ δὲ τὰ ὅπλα μας γεμάτα,
καὶ πάντα ν' ἀγαπώμεθα σὰν σκύλος με τὴ γάτα.

«ὦ! εἶθε νὰ ξεχάσωμεν τοὺς χρόνους τῶσων θρήνων,
εἶθε κανένα σκάνδαλον νὰ μὴ μᾶς βγῇ στὴ μέση,
εἶθε καὶ σεῖς νὰ κλέθετε τῆς σκούφιας τῶν Ἑλλήνων,
εἶθε κι' ἐμεῖς νὰ κλέδωμε τὸ κόκκινόν σας φέσι.
Εἶθε νὰ δώσῃ κι' ὁ Χριστὸς εἰς τὸν Μωάμεθ χέρι,
κι' ἡ Παναγία κι' ἡ Φατιμέ νὰ γίνουν ἓνα ταῖρι.

«Εἶθε πιστοὶ ὁρθόδοξοι νὰ γίνετε σεῖς ὅλοι,
εἶθε κι' ἐγὼ καθὼς καὶ σεῖς νὰ γίνω Μουσουλμάνος,
ὁ βασιλεὺς Γεώργιος νὰ πάῃ μες ὅτ' ἡν Πόλι
κι' εἰς τὰς Ἀθήνας ἔξαφνα νὰ ἔλθῃ ὁ Σουλτάνος.
Εἶθε σημαίαν με σταυρὸν ὁ Τοῦρκος νὰ ὑψώσῃ
καὶ τὸ βρακὶ τῆς Φατιμές ὅτ' ἡ Ἑλλήνα νὰ δώσῃ.

«Εἶθε οἱ τόσοι μας ναοὶ τζαμιὰ νὰ καταντήσουν
καὶ τὰ τζαμιὰ σας ἐκκλησιαίς με τριδιπλὴ καμπάνα,
οἱ Τοῦρκοι ἔναν Ἀγιο μας γερὸ νὰ μὴν ἀφήσουν,
κι' ἐμεῖς νὰ μπαγλαρώσωμε τοῦ Μουχαμέτ τὴ μάννα.
Εἶθε εἰς μίαν καὶ οἱ δὲ νὰ ζήσωμεν ἀγέλην,
ὅπου νὰ μὴ γνωρίζεται ὁ Τοῦρκος καὶ ὁ Ἕλληνας.

«Καὶ τώρα εἰς τὰ πόδια σας, ἐφέντημ μου, θὰ πέσω
καὶ θ' ἀσπασθῶ τὴν πτέρναν σας, ἔὰν τὸ συγχωρήτε,
καὶ ὅσα σᾶς ἐξέθεσα θὰ σᾶς παρακαλέσω
εἰς τὸν σεπτὸν σας κύριον ἐκ μέρους μου νὰ πῇ.
Καὶ ἂν ποτέ του χρειασθῇ κανένα μπεχλιδάνη,
εἰς τὸ χαρέμι πρόθυμος ὁ Φασουλῆς προφθάνει.

«Ναὶ μὲν κι' ἐδῶ, ἐφέντημ μου, πολλὰκις εἰς τὸν
τοῦ μπεχλιδάνη τὴ δουλειὰ ἐζήτησα νὰ κάνω,
ἀλλ' ἀπὸ τέτοιους βρίσκεται ὅτ' ὁ τόπος μας πληθύνει
καὶ κινδυνεύω δι' αὐτὸ τῆς πείνας ν' ἀποθάνω.
Λοιπὸν, ἔὰν με θέλετε, τὸν Περικλὴ ἀφίνω,
κι' εὐνοῦχος εἶμαι πρόθυμος πρὸς χάριν σας νὰ γίνω.

«ὦ! εἶθε ὁ Σουλτάνος σας με τῆς ζωῆς τὸ χρώμα
νὰ κάθεται ὅτ' ὁ θρόνος του σὰν φουσκωμένος κύρκος...
ἀλλ' ἔμως, σᾶς παρακαλῶ, εἰπέτε του ἀκόμα
πῶς, ἂν δὲν ἔμουν Ἑλληνας, ἦθελα νάμαι Τοῦρκος.
Σᾶς προσκυνῶ κι' ὀπίσω σας, σᾶς προσκυνῶ κι' ἐμπρὸς σας
ὡς ταπεινὸς Κισλάραγας τῆς ἐξοχότητός σας.

Ταῦτα εἰπὼν ἐσίγησε κι' ὁ πρέσβυς ἐσηκώθη
καὶ «Ἀφεριμ» τοῦ φώναξε καὶ τοῦδωσε σερμπέτι,
ἀπὸ τὴν γλύκα τὴν πολλὴ ἐκεῖνος ἐλιγώθη,
κι' εὐχρήθη Μαθουσάλεια διὰ τὸν πρέσβυν ἔτη.
Κι' ἔτσι λοιπὸν ὁ Φασουλῆς ἐδῆγε ἀπ' τὴ σάλα,
κι' ἐπῆρε τὰ παπούτσια του ποῦ ἦσαν εἰς τὴν σκάλα.

Σύστασις Πιλοπωλείου
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Πιλοπωλεῖον «Ἀστὺ» Καντέρου καὶ Κασδῶν,
εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου ὑπ' ἀριθμὸν δεκάξη,
ἐποῦ τὰ μάτια ὅλων τῶν πελατῶν θαμπώνει
με τόσο νέο γούστο, με ὁμορφιὰ καὶ τάξι.
Τί πράγματα καινούρια! τί δραλεῖα καπέλα!...
parole d'honneur σᾶς λέγω πῶς εἶναι μετὰ τρέλλα.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' ὁ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε ἀνγορεύει
με τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάπιο Φαρμακτεῖον,

Καφενὰ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτα μέρα συζητοῦνται,
με μπακαλῆδες καμπόσους, — παρ' αὐτῶν ἄλλους τίς ποτε
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μεγαλτοῦρια.